

ANNUS autem magno numero, hæresi, quam profitebantur, rite & ex animo ejurata, ad Sanctæ Catholicæ Romanæ Ecclesiæ gremium feliciter redierunt.

§. 1. Neque vero Romana pietas exteriorum pietate remissior apparuit. Cum enim & appropinquante Anno Sancto, & eo etiam vertente, sacras Missiones in Plateis, & Ecclesiis Urbis fieri iusserimus, incredibile est, quam magno concursu, & quam pia affectione Populus Romanus ad Prædicationem Verbi Dei animam intenderit. Atque hinc potissimum præclara illa prodierunt pœnitentiæ, & religionis exempla, quæ omnium ordinum Cives in peragendis piis Anni Sancti exercitationibus certatim ediderunt. Sane illi, quos tanquam lucernas super candelabrum postas, majori bonorum operum luce splendere decebat, ita votis Nostris, & expectationi responderunt, ut maximam ex eorum pietate consolationem, plenumque gaudium Nos percipere gloriemur. Etenim, Venerabiles Fratres Nostros, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, ac Episcopos, & Curia nostræ Præsules, aliosque Urbis Proceres, ac Nobiles utriusque sexus, tum sacra Missionum prædicationem exercitibus assidue adstantes oculis nostris conspeximus, tum toto Anni Sancti decursu partim vidimus, partim audivimus, præscriptas Ecclesiarum Visitationes devote peragere, Peregrinarum Mensis humiliter ministrare, eorum pedes in publicis Hospitiis abluere, eosdemque interim non minus verbo, quam exemplo docere; publicis Ecclesiæ Functionibus assidue interesse; pauperum indigentias largis elemosynis sublevare; sustentare suis facultatibus Locorum Piorum impensam, cui aliorum pares esse non possent huiusmodi Locorum census, dum manus suam esse reputant, insinuat Peregrinorum multitudinè domicilium, cubilia, mensas, munificæ liberalitate præbere. Quæ omnia quum in conspectu totius fræ Catholicæ Orbis peracta fuerint, contemescere sane cogent homines impudentissimos, qui ab Ecclesiæ communionem alieni, calumniari ausi sunt, Jubilæi in Urbe celebrationem nil aliud, quam scandalorum cumulum, & ad pecunias colligendas inventum, dici debere.

§. 2. Jam vero sub ipsam Anni Sancti initium, Nos Prædecessorum Nostrorum exemplis inhærentes, edita Constitutione, quæ incipit: *Paterna charitas* (vide supra num. XXIV. pag. 147.) non modo Monialibus, Anachoretis, Eremitis, atque in carcere, seu in captivitate detentis, sed etiam iis, qui propter corporis infirmitatem ad Urbem accedere prohiberentur, concessimus, ut Sacra Indulgentia, aliosque favoribus universali Jubilæo adnexis, extra Urbem compotes fieri possent, subrogatis in locum Visitationum Basilicarum ipsius Urbis, piis aliis operibus, eorum Præfulum, & Superiorum prudenti arbitrio præscribendis. Quod vero spectat ad eos, quibus neque Clausuræ lex, neque corporis infirmitas impedimento esset ad Romanam iter suscipiendum, non una fuisse dignoscitur Apostolicæ Sedis disciplina, in concedenda nimirum illis, aut deneganda facultate consequendi extra Urbem, Anno Sancto habente, Indulgentiam, aliosque favoribus Jubilæo adnexos; etiam si ageretur de sublimioribus Personis, quarum par est peculiarem rationem haberi. Sane de Prædecessore Nostro Clemente Papa VI. legitur, quod ad concedendam Hugoni Regni Cypri Indulgentiam Anni Sancti, qui tum Romæ celebrabatur, adduci non potuit, quamvis ille arderet eam expeteret, seque ab itinere Romam versus incedendo pulicis quibusdam necessariis negotiis impeditum assereret: *Licet enim* (inquit) *alii plures Principes, sicut Tu, etiam id devote petierint, Venerabiles Fratres Nostri attenderent, quod Indulgentia ipsa, sicut pro ipsarum animarum salute, sit pro honore Sanctorum ac veneratione concessa est, consensivo quod daretur alicui, nisi eandem Basilicam & Ecclesiam visitarint, nullatenus voluimus.* Contra vero alter Prædecessor Noster Bonifacius Papa IX. Anni Sancti tempore concessit piis & Catholicis Principibus, Richardo Angliæ, & Joanni Lusitanis Regibus, ut Jubilæi Indulgentiam extra Urbem assequi possent, facta eorum Confessariis facultate præscribendi ipsi alia opera pia, quæ loco itineris ad Urbem, & visi-

Pontifex opportunè consuluit personis legitimè impeditis, ne ad Urbem accederent, durante Anno Sancto.

tionis Basilicarum ipsius Urbis, implere debent. Invenimus etiam Sixtum Papam IV. Nostrum similiter Prædecessorem, dum Jubilæum Romæ celebraret, indulgisse Regi, & Regine Castellæ, ac Legionis, eorumque Consanguineis, Ducibus, & Barones, ut etiam si Romam ad Sacras Basilicas invitas non accederent, aliis quibusdam piis operibus adimpletis, Jubilæi Indulgentiam consequi valerent. Neque dissimiles sunt concessiones, quas a Prædecessore quoque Nostro Julio Papa III. Annum Sanctum pariter celebrante, favore Caroli V. Romanorum Imperatoris, ejusque Filii Philippi tunc Hispaniarum Principis nuncupati, aliorumque Principum, prodiisse cognovimus. Itaque Nos horum Pontificum proxime memoratorum vestigiis insistentes, minime recusavimus, postulantibus Charissimis in Christo Filiis Catholicis Regibus, aliisque Principibus, qui non valuitatis, aut ætatis vicio, sed aliis publicis de causis impediti essent, quo minus Romam accederent, indulgere, ut per alia pia & salutaria opera, in locum huiusmodi itineris, & accessus, ipsis opportune præscripta, ad consequendam, etiam Anno Sancto vertente, sacri Jubilæi Indulgentiam, sese disponere possent.

§. 3. Quomodo vero in huiusmodi Indulgentiarum concessione, ut ex hæcenus dictis apparet, Nos a Prædecessorum Nostrorum usu & disciplina minime recessimus, atque etiam in huiusmodi disciplinæ varietate mitiorem magisque benignam partem elegimus, ita nunc eandem agendi rationem in animo habemus, dum, expleto Anni Sancti decursu, Jubilæi Indulgentiam atque favores ad alias Catholicæ Orbis partes, in omnium Christianissimum utilitatem, etiam eorum, qui dicto Anno Romam non accesserant, extendere & ampliare intendimus. Porro laudatus Prædecessor Noster Sixtus PP. IV., quum advertisset Anno Jubilæi MCDLXXV. a se celebrato, propter bellorum suspiciones, & malefata itinera, non magnum in Urbe fuisse confluentium numerum; ut animarum Christianissimum differtam præcipue Nationum, salutem consuleret, statuit, & indulgit, ut qui sequenti anno, a Kalendis Maji usque ad ipsius anni finem, Bononiam se contulissent, ibique quatuor ab ipso Pontifice designatas Ecclesias visitassent, eandem Jubilæi Indulgentiam consequi possent, quæ anno præcedenti Romam accedentibus concessa fuerat; quapropter miram Peregrinorum multitudinem ex omni Orbis parte Bononiam ea occasione confluisse, memoriam proditum est, Alterius quoque supra memorati Pontificis Gregorii XIII. extant Apostolicæ Litteræ, quibus post celebratum Anno MDLXXV. in Urbe Jubilæum, ad preces S. Caroli Borromæi tunc Archiepiscopi Mediolanensis, idem Jubilæum ad Civitatem & Populum Mediolanensem extendit, eisdem Sanctissimi Præsulis arbitrio relinquens, ut ipsius Jubilæi lucrandi modum, & tempus, necnon Ecclesias, quæ in eum finem visitari deberent, pro sua prudentia statueret; id quod ab eo cum magna populi ædificatione præstitum fuisse, Ecclesiæ Mediolanensis Acta, & Scriptorum de vita ejusdem S. Caroli agentes fute testantur. Sed & præfatus Clemens VI., quem supra narravimus alienum fuisse a concedenda Jubilæi Indulgentia, durante Anno Sancto, his, qui ad Urbem non accessissent, transacto Anno Sancto MCCCL., Fratrum Ordinis S. Augustini, qui in proxime sequenti Feste Pentecostes, pro celebrando sui Ordinis Capitulo Generali Basileæ convenerant; eandem Indulgentiam concessit, quam singuli eorum præcedenti anno Romam venientes consequi potuissent. Similes quoque Jubilæi extensiones favores quarundam Personarum, sive Communitatum, post Annum Sanctum MCD. a Prædecessore Nostro Bonifacio Papa IX. concessas leguntur. De generalibus vero concessionibus, per quas, post Jubilæi celebrationem Romæ peractam, ejusdem beneficia ad universum Catholicum Orbem extensa fuerunt, plura extant exempla a Prædecessoribus Nostri, Alexandro VI., Gregorio XIII., Clemente VIII., aliisque etiam a Nostra ætate minus remotis, Urbano VIII., Innocentio X., Clemente X., Nobis relicta.

Elapso Anno Sancto, non recusant Romani Pontifices Jubilæum ad plebsque loca extra Urbem extendere.

Pontifex extensioem concedere, opportunitatem duxit.

§. 4. Quibus Nos permoti, similem generalem concessionem favore omnium Christianissimum ubique Terrarum existitum promulgare decrevimus. Cum autem id, antea dis temporibus, hac ratione plerumque fieri consueverit, ut scilicet unicuique Episcopo pro huiusmodi extensione supplicanti, concederetur Apostolicæ Litteræ in forma Brevis, quibus ad ipsius postulantis Civitatem atque Diocesim dumtaxat extendebatur Jubilæum Anni Sancti; cumque proinde facile eveniret, ut aliqui aut rerum imperiti, aut de hoc non cogitantes, huiusmodi Litterarum expeditionem negligerent, quamvis illæ omnibus, sine ulla proflus sumptu, expediti consueverit, ideoque plures Civitates, atque Dioceses, tanti spiritualis beneficii expertos remanerent; Nos quidem satius esse judicavimus, unica generali Constitutione, Indulgentiam Jubilæi universalis, cum aliis Privilegiis, atque favoribus in ipsa Constitutione indicatis, ab omnem, qua late patet, Ecclesiam extendere; quo & communis fiat omnibus rite expetentibus huiusmodi Theauri acquirendi facultas, & Vobis, Venerabiles Fratres, seu Viris in Urbe negotiorum gestoribus, nulla superfit cura pro peculiarium, quas supra diximus, Litterarum expeditione.

Indicantur Litteræ, in quibus de omnibus, quæ ad Jubilæum pertinet, aliquid mandatum fuerit, ratum, aut definitum fuit.

§. 5. Plures sane Constitutiones, seu Litteræ Apostolicæ a Nobis editæ sunt, occasione Jubilæi Anni Sancti. Prima Constitutio, quæ incipit: *Peregrinantes*, (ut supra num. XVII. pag. 74.), omnibus Catholicæ Ecclesiæ Filiis directæ, Indictionem continet in suis Universalis Jubilæi, elapso nuper Anno Sancto MDCCCL. in Urbe celebrandi. In altera, cujus initium est; *Cum nos Naper*, (ut supra num. XVIII. pag. 81.) Prædecessorum Nostrorum morem sequuti, declaravimus, quæ Indulgentiæ, quæque Facultates, eodem Anno Sancto, suspensæ remanerent, & quæ in suo vigore perseverarent. Deinde Epistolam Encyclicam direximus ad omnes Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, cujus prima verba sunt: *Apostolica Constitutio*, (ut supra num. XIX. pag. 82.), atque in ea egimus de his, per quæ uniusquisque ad consequendam Sacri Jubilæi Indulgentiam se comparare deberet. Mox aliam eidem Constitutionem, quæ incipit: *Convocatis*, (ut supra num. XX. pag. 92.), in qua distincte a Nobis exposte fuerant Facultates, quas pro Anni Sancti decursu concedere intendebamus, tum Pœnitentiariis in Basilis, & Ecclesiis Urbis constitutendis, tum etiam Confessariis a S. R. E. Cardinali Nostrum in Urbe Vicario deputandis; quo facto plures confessiones in hoc rerum genere alias extortæ, in antecessam sublata fuerant. Addeat quoque ibidem sunt monita quædam, a prædictis omnibus pro recto usu Facultatum sibi concessarum observanda. Post hæc, quum in evolendis, non sine diuturno atque oneroso labore, Operibus Theologorum, qui *Morales* vocantur, innumeras deprehendissimus controversias, quæ ab iis varie agitantur, tum circa usum Facultatum, quæ Pœnitentiariis in Urbe deputatis pro Anno Sancto conceduntur; tum circa rationem & modum Indulgentiæ consequendæ; & quidem in earum tractatione advertissemus diversas omnino vias per huiusmodi Scriptores insilli; operæ pretium duximus aliam Epistolam exarare, dictis Pœnitentiariis per Urbem constitutis, & Confessariis a Cardinali Vicario deputatis inscriptam, quæ Italico sermone prodit, incipiens: *Fra le fatiche*, (ut supra num. XXI. pag. 88.), quæque nunc forsan in Latinum conversæ est. In ea ostendimus, pleraque difficultates quæ aliis temporibus excitatæ fuerant, & prævisas a Nobis, & simul, per opportuna verba in Nostris Constitutionibus ad eum diem promulgatis appollita, resolutas fuisse; cumque ageretur de rebus a voluntate Nostræ unico pendebitis, eam quidem aperte declarare non omisimus, omnesque dubitandi causas submovere, indicatis etiam rationum momentis, quibus singula a Nobis statuta innitebantur. Illud quoque animo occurrit, quod etiam a Prædecessoribus Nostris provide cogitatum fuisse animadvertimus, complares fore, qui pro Jubilæo assequendo, in ipsius Anni Sancti decursu, libenter ad Urbem venturi essent, nisi illis suscepti status ratio, aliunde includibile impedimentum, hanc peregrinationem prohiberet; cujusmodi sunt Moniales, Oblata, Bullar. Rom. Bened. XII. Tom. III.

alique Virgines, ac Mulieres in Monasteriis, & Religiosis Domibus vitam degentes; item Anachoretæ, Eremitæ, Infirmi, senioque affecti, atque in carcere, seu in captivitate detenti; Quibus omnibus, ne piorum votorum fraudarentur effectu, oportune provium a Nobis fuit per aliam Nostram superius citatam Constitutionem, cujus initium est: *Paterna charitas*, (ut supra num. XXIV. pag. 151.)

§. 6. Denique quum id solummodo supersesisset, ut nempe Jubilæum Anni Sancti in Urbe nuper propositum; elapso jam Anno a Nativitate Domini MDCCCL., quo supra diximus, indicatum fuerat, ad hunc Jubilæi edita. De novissima Constitutione facta per extensionem Jubilæi edita. præterito Anno minime accessissent, nec de suarum Regionum finibus egressuri essent, ex Apostolicæ liberalitatis abundantia extenderetur; Id nunc a Nobis præstitum est per Nostram Constitutionem nuper editam, quæ incipit: *Benedictus Deus*, (ut supra num. præcedenti pag. 262.), cui etiam hæc Nostram Encyclicam Litteram ad Vos, Venerabiles Fratres, directam adjungere opportunum judicavimus.

§. 7. In hac igitur Constitutione statuuntur opera injunda, quæ uniusquisque pro Indulgentiæ consecutione exequi debet; præfinitur tempus, intra quod huiusmodi opera sunt adimplenda; enunciantur Facultates, quæ Confessariis tribuantur, ad hoc ut Fideles peccata sua in sacramentali Confessione ipsis asperientes, a censuris, & ab omnibus peccatis & excessibus, quantumvis gravibus & enormibus, etiam Locorum Ordinariis, aut Sedi Apostolicæ referatis, in foro conscientie absolvere possint. Ordinariorum arbitrio & prudentiæ permittitur, pro personis suarum Diocesium, quæ ab exequendis injunctis operibus impeditæ fuerint, & ex aliis iustis causis, opportunas eorum commutationes, aut reductiones concedere.

§. 8. Denique id nobis curæ fuit, ut dum eandem Jubilæi gratiam, quæ Christianissimè in Urbe præsentibus præterito Anno concessa fuerat, pro aliquibus ineuntis Anni mensibus, qui in Bulla indicantur, ad universum Catholicum Orbem extendimus, maximam servarem similitudinem, quantum rerum natura ferebat, tam in operum injunctionum præfinitione, quam in concessione Facultatum, quibus Confessariis uti poterant; ita ut illa quidem, quæ dicta fuerunt in præfata Epistola Encyclicæ, quæ incipit: *Apostolica Constitutio*, de sacramentali Confessione & Communionis necessitate, deque dispositionibus, quæ ad ea Sacramenta digne ac fructuose percipienda offerri debent; item ea, quæ leguntur in Bulla incipiente: *Convocatis*, & in alia Epistola, cujus initium est: *Fra le fatiche*, circa modum visitandi Ecclesiæ, & circa preces in huiusmodi visitationibus Deo offerendas pro Jubilæi tunc Romæ indicti acquisitione, eadem omnia in præfata eisdem Jubilæi extensione locum habere censenda sint. Cum vero Facultates, quæ Pœnitentiariis pro Anno Sancto Romæ deputatis indulgeri solent, nunquam generaliter concedi consueverint, etiam Jubilæi tempore, Confessariis extra Urbem constitutis, in hac sane Constitutione, quæ incipit: *Benedictus Deus*, Confessariis extra Urbem concessis sunt ampliores ille Facultates, quas propositi finis ratio expeteret visa est, & Apostolicæ Sedis consuetudo tulit. In quarum tamen intelligentia & usu, si quod ullibi dubium oriri contingat, consulti poterunt eadem Litteræ Nostræ: *Convocatis*, alique Italice: *Fra le fatiche*; in quibus omnia ad huiusmodi dubiorum solutionem facientia reperientur. Licet enim in hac Bulla: *Benedictus Deus*, non omnia reperita sint, quantum ad Facultates pertinent, quæcumque in duabus prædictis Litteris continentur; nihil tamen in hac novissima Constitutione continetur, de quo in eisdem Litteris sermo habitus non fuerit.

§. 9. Porro in pluries memorata Constitutione De Confessariis, data fuerat Pœnitentiariis per Ecclesiæ Urbis constitutis Facultas absolventi etiam Regularibus ex iis Ordinibus, in quibus viget prohibitio, ne aliis, quam proprii Ordinis Sacerdotibus approbatis, peccata sua confiteantur. In alia autem Constitutione: *Paterna charitas*, per quam indultum fuit Monialibus, Oblatis, Tertiariis, Anachoretis, ac aliisque impeditis, ut Jubilæum, ipso etiam Anno

Quomodo ex Prædecessoribus Constitutionibus factis possint quædam huiusmodi extant de.

De Confessariis, sicuti vigentibus huiusmodi Regularibus eligenda.

ANNO 1750.

Sancto, extra Urbem consequi possent; prædictis Monialibus, earumque Novitiis facultatem concessimus eligendi sibi ad Sacramentalem Confessionem pro dicti Jubilæi consecutione peragendam, Presbyteros Confessarios quoscumque, sive Sæculares, sive Regulares, sed tamen a Locorum Ordinariis ad audiendas Monialium Confessiones approbatus; reliquis autem Oblatis, Tertiariis, aliisque Mulieribus in Monasteriis, seu in Religiosis & Piiis Domibus vitam degentibus, necnon Carceratis, cæterisque impeditis personis, tam Laicis, quem Ecclesiasticis, Sæcularibus, aut quorumcumque Ordinum Regularibus, etiam specifica mentione & expressione dignis, indulgimus, ut ad eundem effectum sibi eligere possent quemcumque Confessarium Sæcularem, aut cujuslibet etiam diversi Ordinis Regularis, qui tamen approbatus esset ad audiendas personarum sæcularium Confessiones ab Ordinario, in quorum Civitatibus, Diocæsiibus, & Territoriis, Confessiones hujusmodi excipiende essent. Id etiam confirmatum volumus in hac recenti Constitutione, per quam Jubilæum Anni Sancti ad alias Catholici Orbis partes extendimus; ut videre licet in §. Insuper, ubi Monialibus, earumque Novitiis facultas indulgetur eligendi Confessarium quemcumque, ad excipiendas Monialium Confessiones, ab actuali Ordinario loci, in quo earum Monasteria constituta sunt, approbatum; aliis vero Christi hælibustam Laicis, quam Ecclesiasticis Sæcularibus, vel quoscumque Ordinis, Congregationis, & Instituti etiam specialiter nominandi, Regularibus, permittitur, ut ad supradictum effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium, tam Sæcularem, quam cujusvis etiam diversi Ordinis & Instituti Regularis, ab actualibus pariter Ordinariis, in quorum Civitatibus, Diocæsiibus, & Territoriis, Confessiones hujusmodi excipiende erant, ad personarum sæcularium Confessiones audiendas approbatum: Deinde vero in §. Presentes, contrariis quibuscumque Legibus, Constitutionibus, & Consuetudinibus derogatur, ac nominatim iis, quibus vetitum sit, ne quorundam Ordinum Regularium extra proprium Ordinem sacramentaliter confiteri possint.

Opinionibus circa Confessarii electio- nem aliter præcipiis lo- cus relin- quitur non est.

§. 10. Eruditioni autem vestra, Venerabiles Fratres, ignota non erant innumera controversæ, quæ inter Morales Theologos agitantur, tum circa Confessarium, quem quilibet eligere potest Jubilæi tempore, ubi hujusmodi electio permittitur in Litteris, quibus Jubilæum ipsum conceditur; tum etiam circa Ordinarium Locum, cujus approbatio necessaria est, ut aliquis in Confessarium tunc eligi valeat. Aliqui enim putarunt eligi posse Confessarium, etiam qui ab Ordinario Penitentis dumtaxat ad audiendas Confessiones approbatus fuerit. Alii non dubitarunt asserere, Apostolica adesse Privilegia quibusdam Personis concessa, quorum vigore Privilegiati hujusmodi, dummodo semel approbati fuerint ab aliquo Ordinario Præsule, licet non Ordinario illius Locum, in quo Confessiones excipiendæ sunt, nihilominus ubique in Confessarios eligi possint. Alii subtilius disputantes, dixerunt, derivandam quidem esse approbationem ab Ordinario Locum, in quo Confessiones excipiuntur, sed sufficere il- lam, quam Sacerdos aliquando habuerit ab eo Præsule, qui Ordinarium jurisdictionem in hujusmodi loco obtinuerit; licet non amplius idem ei loco præsit, vel quia morte sublatus fuerit, vel quia ad alterius Ecclesiæ regimen, auctoritate Apostolica, translatus sit. Hujusmodi ratiocinationum commenta ad varias hujus S. R. E. Cardinalium Congregationes non semel delata, sæpe etiam reprobatæ fuerunt; nec omiserant ipsi Romani Pontifices in suis Apostolicis Constitutionibus, eadem contrariis Decretis confingere, ut videre est in Bulla rec. mem. Prædecessoris Nostri Clementis Papæ X., quæ incipit: *Superna*, & in alia sel. record. Innocentii Papæ XIII. incipiente: *Apostolici Ministerii*, necnon in Nostra, cujus initium est: *Apostolica Indulta*, in Bullario Nostro impressa Tom. I. num. C. Et quidem in dictis Prædecessorum Constitutionibus apposta fuit derogatio contrariis quibuscumque privilegiis, licet post Tridentinum Concilium forsitan concessis; in Nostra vero hujusmodi derogatio extensa fuit ad alia quælibet

Privilegia, etiam a dictis Prædecessoribus, & a Nobis ipsis ibidem non nominatim expressa. Quoniam vero in præmissis nulla mentio facta fuit de Universalis Jubilæo, de quo tunc minime agebatur, ne forte hujusmodi reprobatæ sententiæ iterum in medium proferrentur, hac occasione, qua forsitan contendere possent, eas maxime congruere ampliori Ecclesiæ liberalitati, qua, dum toto Terrarum Orbe ab ipsis Filiis celebratur universale Jubilæum, nonnisi post viginti quinque Annos recurrens, Spirituales Thesauros aperit, & Penitentibus largiter applicari desiderat; ideo in hac recenti Constitutione Nostra, quæ incipit *Benedictus Deus*, ejusmodi verbatim inferimus, per quæ omnes contrariæ, & reprobatæ opiniones, etiam præsentis Jubilæi tempore exclusæ remanent; quæ quidem verba, occasione alterius Jubilæi sive universalis, sive particularis adhibita, eundem effectum similiter sunt habitura.

§. 11. Cum autem Nos in hac novissima Constitutione agendo de Confessariis; quos Moniales, earumque Novitiæ eligere poterunt, facultatem eisdem concesserimus eligendi Confessarium quemcumque ad excipiendas Monialium Confessiones ab actuali Ordinario Locum, in quo earum Monasteria constituta sunt, approbatum, quæ verba superius etiam in hisce Litteris recitata fuerunt, quaesitum est ab aliquibus, an liceat Monialibus hac occasione in Confessarium eligere ejusmodi Presbyterum, quem Ordinarium, non quidem peculiariter pro earum Monasterio, sed pro aliquo alio approbaverit. Super quo Nos animadvertentes, quod si Monialibus necesse esset Confessarium pro earum dumtaxat Monasterio approbatum eligere, frustraneum fore remaneret Privilegium hoc tempore eisdem concessum; facile adducti sumus, ut declararem, licere Monialibus, earumque Novitiis, in hoc præsentis Jubilæo, ad effectum ejusdem Jubilæi consequendi, Confessarium eligere, ab actuali Ordinario Locum, etiam pro alio Monasterio, vel pro Monialibus in genere approbatum, nec unquam ob demerita expresse reprobatum; quum Nos non magis ab opinionibus laxis, quam ab iis, quæ nimium & intolerabilem rigorem inducunt, alienos Nos esse profiteamur.

§. 12. Et hæc quidem Vobis, Venerabiles Fratres, hac nostra Encyclica Epistola exponere opportunum duximus. Reliqua vero a singulis vestrum, in propria cujusque Civitate, ac Diocæsi sunt peragenda. Curandum scilicet est ab unoquoque vestrum, assidueque precibus, & hortationibus adinvenit, ut Populus regimini vestro commissus, ad peccata sua sincerè corde, plenaque voluntate detestantia adducatur, ac per sacramentalem Confessionem rite ac pie peccatum, ad consequendum Jubilæi fructum sese disponat. Sane si indistincto Jubilæi ita fiet per Diocæses, ut nullis antea publicis precibus divinæ opis auxilium exoretur, ut neque Pastoris voce, neque scripto ad penitentiam Populus excitetur, si, prævisis opportunis Institutionibus, Christiana plebs non edocebitur, qua ratione fructuosam peccatorum Confessionem peragere debeat, nec de Confessionis generalis utilitate, atque etiam certis in casibus de illius necessitate, admonetur, si denique Sacerdotes Confessarii competentem animarum vulneribus medicinam asserere non fatigent; valde veremur, quod sine lacrymis scribere aut cogitare non possumus, ne Jubilæi celebratio inani specie animos detineat, ac nihil solidi fructus reipsa in Populo operetur. Nos equidem, dum pro certo confidimus, complures peccatores in iniquitatibus antea demersos, elapsi anni Sancti decursu, per insinuatam Dei nostri misericordiam, e ceno emerisse, plurimisque Fideles Sacri Jubilæi fructum percepisse, hoc simul persuasum habemus, id maxime referendum esse Cælesti illi divinæ lucis radio, quo permoti fuimus, tum ad excitandum singulorum Episcoporum zelum, ut in suis quique Diocæsiibus eos, qui Romanum iter aggressuri erant, prædictis mediis ad Jubilæi perceptionem prepararent; tum etiam ad agendum in Urbe ea omnia, quæ & anno præcedenti, & ipso Anno Sancto Jubilæi egimus, & per alios fieri curavimus, ut opportunis Institutionibus, & admonitionibus ad veram penitentiam disponerentur omnes, & ad eam peragendam exciterentur.

PONT. A. X.

Quomodo Confessarius hoc occasione a Monialibus eligi possit

Jubilæi celebratio per Diocæses ita ab Episcopo procuranda, ut in solidum animarum fructum cedat.

1750. ANNO 1750.

§. 13. Neque vero alicui vestrum, Venerabiles Fratres, in mentem veniat, satis jam muneri suo se fecisse, dum superiore anno publicas preces fieri curavit, atque Institutiones, catecheses, & conciones habuit, seu haberi jussit, ad instructionem eorum, qui Romam ad Jubilæum consequendum venturi erant; itaut minime necesse sit rursus ea omnia nunc peragere, quum ad ipsam Civitatem suam, atque Diocæsim, ejusdem Jubilæi beneficium extenditur. Non ita se gessit Sanctus Carolus Borromæus, Episcoporum exemplar, & splendidissimum lumen, qui quum antea Populum suum ad sacram peregrinationem ad Urbem suscipiendam sermonibus, instructionibus & concionibus preparasset, ac vehementer hortatus esset; cum etiam Romam ipso venisset, atque hic præclara illa pietatis, & religionis exempla edidisset, quibus dumtaxat inspectis, multi peccatores ad penitentiam statim conversi sunt; ad suam postmodum Ecclesiam reversus, obtentaque, ut supra diximus, a Gregorio Papæ XIII. post Annuum Sanctum, extensione Jubilæi pro sua Mediolanensi Diocæsi, minime contentus fuit his, quæ pro disponendis subditis suis ad Romam iter suscipiendum, & ad Jubilæi fructum, per implementum operum injunctorum in Urbe consequendum, præstitisset; sed, quum dictam extensionem publicaturus esset, eodem, quo antea, religionis zelo incensus, publicas denuo preces indixit, conciones ad Populum habuit, evulgavitque Instructiones plenas doctrinæ, ac pietatis, quæ in Actis Ecclesiæ Mediolanensis habentur; denique nihil eorum omisit, quæcumque utilis, aut necessaria putavit, ut Populum suum ad penitentiam adduceret, eumque ad percipiendum Jubilæi fructum disponeret.

Magni momenti est Jubilæi consequendum operi portandæ.

§. 14. Non levis momenti res nunc agitur. Venerabiles Fratres, Ecclesiæ Thesaurus referatur, Plenariæ Indulgentiæ assequendæ via cunctis Fidelibus aperitur, simulque amplius remittendum criminum Facultates Sacramenti Penitentia Ministris tribuuntur. Et quamvis hæc beneficia, quæ initio nonnisi centesimo quoque anno generaliter concessi solebant, modo post singulos viginti quinque annos concedantur; longe tamen plures, ut fert humana conditio, erunt, quibus ætas non sufficere, ut eorum comites iterum fieri possint, quam qui post alios viginti quinque annos ad hæc superflites, ad ea consequenda aspirare valeant. Opera injuncta ejusmodi sunt, ut ne laxioribus quidem, & mollioribus, nimis aspera & gravia videri possint, præsertim si cogitantur, duobus circiter sæculis ante Pontificatum Bonificii VIII., a quo Jubilæum Anni Sancti formam accepit, Plenariæ hujusmodi Indulgentiam obtinere cupientibus, injungi consuevisse, ut in Palestinam, pro ea regione ab Infidelium manibus recuperanda pugnaturi sese conferrent: *Quicumque pro sola devotione, non pro honoris, vel pecunie adeptione, ad liberandum Ecclesiam Dei Hierosolam præstiterit fuerit, iter illud pro omni penitentia reputetur.* Verba sunt Prædecessoris Nostri Urbani Papæ II. in Concilio Claromontano anno MXCVI. habito. Super quibus verbis Venerabilis Servus Dei, Joseph Maria Cardinalis Thomæus, quem in hac potissimum materia libenter citamus, quum olim eidem clarissimo Viro Collegæ fuerimus in Officio Consultoris Congregationis Cardinalium Indulgentiis proposuisset, ita scriptum reliquit: *Hanc Plenariam Indulgentiam, in qua opus injunctum gravissimum erat sumptibus, incommodis, laboriosissimum itineribus, & imminentibus vitæ periculis, ut potius videri possit communitio penitentia, quam hujus absolutæ relaxatio, &c. hæc, inquam, Plenariam Indulgentiam pro Terra Sancta, alii postea Summi Pontifices semper confirmarunt. Nec alia mihi occurrit Indulgentia Plenaria usque ad exordium decimiquarti sæculi, in quo Bonificius VIII. illam elargitus est pro anno Jubilæi MCCC. Hæc doctus ille, piusque Cardinalis in quodam Opusculo manuscripto, quod brevi forsitan in lucem prodibit, inter ejus Opera, quorum accuratissima Editio hoc tempore adornatur.*

§. 15. Hæc omnia in mentem vobis revocare opportunum duximus, ut zelum vestrum excitarem, ne quid intentatum relinquatis, quo adduci valeant Populi vestrae curæ, fideique concessi, ad sinceram penitentiam, ad perfectam peccatorum Confessionem, veramque emendationem vitæ, atque ita ad consequendam in Patriis Regionibus Plenariæ Jubilæi In-

dulgentiam, licet elapsio Anno ad Urbem quicumque de causa non accesserint; sese disponant. Huic demum Epistolæ nimis jam in longum productæ finem imponimus, rogantes vos & obsecrantes in Domino JESU, ut sæpe cogitetis, quem locum vobis dederit Cælestis Militiæ Imperator in magna illa Legione, quam ipse ad extirpandos de Mundo errores, universonque gloriae suæ hostes debellandos, ad stabilendum justitiæ, & veritatis Regnum, & ad salvandas Animas, comparavit atque instruxit. Mementote, præclaras semper ab hac Legione victorias, Dei Omnipotentis auxilio, reportatas fuisse quoties illius Duces, ac Milites constanti animo, ac strenua Ecclesiastici pectoris virtute dimicarunt. Galliarum quondam Regiones per unum Hilarium ad Arianorum contagione liberatæ fuerunt. Eorumdem erroribus Hispaniæ per annos, prope trecentos miserandum in modum involutæ, per Leandrum & Isidorum ex iis tandem emerferunt. Augustinus in Africa Manichæorum, Donatistarum, Pelagianorum conatus repressit, ac fregit. Ambrosius Italiam pestifera Hæresum labe asilam præservavit. Athanasius, Basilus, Gregorius Catholicam Religionem in Egypto, & in Oriente, unde Hæretici magno numero exorti universum Orbem corrumpere moliebantur, suis laboribus periculis, scriptis conservarunt. Chrysostomus Græciam, & Asiam a perfidæ fordis reparavit. Utque ad recentiora descendamus exempla, videre quanta præstiterit in Indis Turribus, quanta in Religionibus Nostri Carolus Borromæus, & Franciscus Salesius, quantum per eos, alioque Sacerdotali virtute præditos Viros, Catholicæ Fidei puritas, Ecclesiæ Disciplina nitet, Christianæque pietatis laudæ, incrementum acceperint. Horum intuentes exempla, sectamini virtutes, & Pastoralis sollicitudinis zelum in vobis exprimit, oblatamque vobis occasione, ad salvandas e perditione Animas, ad reformandos Populi mores, ad piorum operum consuetudines inducendas aptissimam, libenter arripite.

§. 16. Hoc credite, Venerabiles Fratres, magnam esse apud Christianos Populos vim Religionis Divine ardoremque pietatis in cordibus Fidelium Spiritus Sancti virtute diffusum, si Sacerdotum opera congruis fovetur alimentis, & opportunis temporibus excitetur in magnas charitatis flammæ erumpere. Id probe intellexerunt, Deo inspirante, plerique Catholici Reges, ac Principes, qui pia Subditorum suorum desideria animo complectentes, demissas Nobis preces pro hujus Jubilæi extensione ad Ditionum suarum Provincias exhiberi mandarunt, Quorum voluntati quum Nos, collaudata eorum eximia pietate, plenissimo affectu obsecundare non distulerimus, vestrum est, Venerabiles Fratres, eorum studiis simul, ac nostris, Ecclesiæque votis, operam vestram adungere: & hoc potissimum tempore, dum pro eorumdem Christianorum Principum prosperitate & salute uniusquisque vestrum publicas Ecclesiæ vestrae preces Omnipotenti Deo offerretis, Gregis vestri sanctificationem, semper quidem curæ vestrae conceditam, nunc autem peculiaribus quoque eorum sollicitudinibus vobis commendatam, vestris prædicationibus, exemplis, laboribus promovere. Nos autem, in præclari operis adjumentum, vobis Venerabiles Fratres, Cælestis auxilium gratiam, Christianisque plebibus regimini vestro subiectis pacem precamur; vobisque, & illis Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, die prima Januarii MDCCLI. Pontificatus Nostri Anno XI.

ANNO JUBILÆI. Quanta Deus in Ecclesiâ per Episcopos præstitit concessisset.

Pontifex Catholicorum Regumque piis studiis commendat, & fovendæ optat.

Die 1. Jan. 1750. Pont. Anno XI.